

Și Muma Pădurii s-a urcat pe mătura ei ca să cerceteze de sus pădurea. A descris un cerc, apoi încă unul. S-a coborât în zbor deasupra bârlogului lupului și a privit un timp dezordinea care domnea acolo. A văzut o mulțime de sticle de băuturi carbogazoase, ambalaje de înghețată și ziare vechi. Dar, în mod sigur, scufița roșie nu se afla acolo.

Între timp, fetița stătea tristă în fața căsuței din turtă dulce și biscuiți. Un timp și-a examinat posomorâtă vârfurile propriilor pantofi, dar apoi și-a întors privirea spre acoperișul casei.

- Mă întreb dacă aceste napolitane sunt chiar atât de gustoase, și-a spus ea în sinea ei. Hansel spunea că merită să stai într-o cușcă pentru așa ceva.

S-a apropiat și a rupt cu băgare de seamă o bucată. Delicioasă! Așa că a rupt un pic mai mult, și mai mult. Pur și simplu nu putea rezista.

Și în timp ce eroina noastră stătea pe iarbă și mânca napolitane din acoperișul casei Mumei Pădurii, iar Muma Pădurii zbură călare pe mătura ei pe deasupra pădurii, cercetând cele mai îndepărtate colțuri și crăpături, într-o cu totul altă parte a Insulei Basmelor, unul dintre cei șapte pitici, numit Somnorosul, a intrat în căsuța de lemn. Albă-ca-Zăpada dormea de atât de mult timp, încât până și el – un somnoros notoriu – începuse să fie îngrijorat. Albă-ca-Zăpada nu se trezise în seara precedentă, când, conform programului zilei, cei șapte pitici se întorseseră de la muncă. Acoperită cu plapuma până în creștetul capului, nici măcar nu s-a clintit când aceștia au strigat cu indignare prefăcută: „Cineva s-a așezat pe scaunul meu!”, „Cineva a băut din păhărelul meu!” Și în această dimineață era cufundată într-un somn profund. Somnorosul era foarte îngrijorat.

În bucătărie l-a întâlnit pe Hapciu, care pregătea sandviciuri pentru frații săi ca să le ia cu ei la muncă.

– Ei, cum mai este? a întrebat Somnorosul. Tot mai doarme?

Hapciu a încuviințat din cap și a strănutat șuierător. Apoi și-a șters cu mâna ochii plini de lacrimi.

– Noroc! i-a urat Somnorosul și a adăugat: Mă duc să văd. Poate că e bolnavă.

Hapciu a strănutat din nou și a dat din cap. Somnorosul a scos din buzunar batista mototolită, i-a dat-o fratelui său și apoi a început să urce scările care duceau spre camera de la mansardă.

Între timp, Hapciu a ieșit în curte ca să-și sufle nasul. Dar abia apucase să-și ducă batista la nas când Somnorosul a ieșit în fugă din căsuță. A alunecat și a căzut pe iarbă, apoi s-a așezat și a început să strige cât îl țineau plămâni:

– Fraților! Fraților!

Piticii au apărut imediat în fața căsuței. Unul peste altul, care cu

batjocoritor Înțeleptul.

- În primul rând, așa cum am spus, este foarte răutăcios. Nu aveți idee câte rele poate face o asemenea creatură... Câtă răutate...

- Trage cu urechea, se furișează pe la spate, minte, a intervenit Dulăul.

- Bârfește, trădează secretele...

- I-a făcut deja pe mulți prieteni să se certe.

- Ei bine, este într-adevăr nesuferit, au recunoscut vizitatorii de pe Insula Basmelor.

- Puteți vedea cu ochii voștri. Și tocmai de aceea am vrut să avem

obiectele voastre magice. Dacă am ști cum să facem vrăji, am putea să ne batem joc de răutățile lui.

– Eu n-aș fi atât de sigură, a meditat Kasia. Dacă este atât de nesuferit, probabil că ar încerca să vă ia tot ce va putea.

– Și în felul acesta ar pune stăpânire pe insulă.

Dulăul s-a uitat la Balaur.

– Totul este în zadar, a spus el. Nu vor fi de acord.

– Dar nu înțelegeți, dragilor? a exclamat Albă-ca-Zăpada cu lacrimi în ochi. Chiar nu putem! Și asta nu ar fi o soluție bună.

– Da, știu. Dar acum am pierdut totul.

– Balaure... Nu plânge. Doar răutatea nu e de ajuns. Nimeni nu poate deveni puternic doar pentru că este rău.

– Dar voi nu înțelegeți...

Acum Balaurul deja plângea cu adevărat.

– Noi nu am vrut să răpim pe nimeni. Noi nu suntem răi. Dar asta era ultima noastră șansă. În orice zi de acum încolo... În orice moment, vom deveni cu toții supușii lui. Pentru că el a prins...

– Pe cine a prins? Vorbește odată!

– A prins Peștișorul-de-Aur!

Toți s-au uitat unul la altul îngroziți. Muma Pădurii s-a lovit cu palma peste frunte.

– Peștișorul! a exclamat ea. Cum de mi-a scăpat! Bineînțeles, Pescarul a spus că ieri dimineață, când a dispărut Albă-ca-Zăpada, Peștișorul nu era în plasă! Deci Magicianul a fost cel care l-a prins!

– Și acum are de gând să profite de el în scopuri josnice!

Fețe palide, priviri înspăimântate. Ce se va întâmpla dacă Peștișorul îi îndeplinește Magicianului trei dorințe? Și care vor fi acestea? Va prelua Magicianul controlul asupra Insulei de Dincolo de Ceață? Și ce se poate face pentru a împiedica acest lucru?

CUPRINS

CAPITOLUL 1

în care totul este greșit, toată lumea caută și nimeni nu găsește, piticii își salvează frățiorul mai mic care era să fie mâncat, iar pervazurile au gust de scorțișoară	3
--	---

CAPITOLUL 2

în care Muma Pădurii este cât pe-aici să înnebunească, Dragonul folosește cuvinte dificile, Regina-cea-Rea servește clătite, iar Mutulică nu înțelege nimic	15
---	----

CAPITOLUL 3

în care se răspândește un miros îmbietor, din peșteră iese ceva, călătorii noștri cad într-o groapă, iar pe Muma Pădurii o gădilă ceva în nas	31
---	----

CAPITOLUL 4

în care Păienjenel este puțin înfricoșător, Înțeleptul arată ca o muscă udă, prințesa nu are nume, iar tăietorul de lemne nu are unelte	44
---	----

CAPITOLUL 5

în care Albă-ca-Zăpada se bucură, Balaurul plânge, Dulăul Zburător adulmecă, iar noi aflăm cine este Magicianul	57
---	----

CAPITOLUL 6

în care Magicianul zâmbește răutăcios, Peștișorul este încăpățânat, Păienjenel ia lecții de la Muma Pădurii, iar piticii fac rost de chiftele	69
---	----

CAPITOLUL 7

în care Păienjenel țese o pânză, Magicianul află ce gust are nisipul, iar Peștișorul-de-Aur îndeplinește dorințe	83
---	----

CAPITOLUL 8

care nu este de fapt capitolul 8, ci încheierea fericită	94
---	----